

denne Henseende kan jeg henvise, til hvad der er yttret af det ærede Medlem, der sidder ligeoverfor mig (Alberti). Følgen af Bestemmelsen i Lovforslaget vil nemlig ganske simpelt blive den, at medens hidtil mangan Doms- og Forligshaver har været human og undladt at exequere sin Dom eller sit Forlig, vil han nu blive nødt til at gjøre Execution og vil derved mangan Gang nøde de Vedkommende til at gjøre Fallit, medens han maaskee ellers kunde have hjulpet sig igjennem netop paa Grund af Doms- eller Forligshaverens Humanitet. — Jeg sagde endelig, at Paragraphen, som den foreligger, er uretfærdig. Jeg vil bede de ærede Medlemmer at læse Ordene, og de ville da see, at, saaledes som Paragraphen er affattet, skulle Domme og Forlig, om de end ere thinglæste, forinden vedkommende Bo er taget under Behandling som fallit, ikke kunne exequeres i dette Bo, skjøndt maaskee ikke blot Dommen eller Forliget er ældre og er thinglæst, forinden denne Lov kommer ud, men ogsaa selve Boet er taget under Behandling, førend Loven er udkommen; thi der staaer ikke i § 1, hvad der staaer i § 12, at det kun er i de Boer, der efter denne Lovs Kundgjørelse tages under Behandling, at Domme og Forlig ikke skulle kunne exequeres. Imidlertid, jeg vil forudsætte, at dette er Meningen, naagtet det ikke siges. Men selv om vi læse § 1 saaledes: „Ei heller skulle Domme eller Forlig kunne exequeres i de Fallitboer, der tages under Behandling efter denne Lovs Kundgjørelse, om de end ere thinglæste, forinden Boet tages under Behandling“, saa bliver den dog uretfærdig. Vedkommende Doms- og Forligshaver vil, dersom Fallitboet tages under Behandling meget kort Tid, efter at Loven er udkommen, ofte ikke have det i sin Magt at foretage Execution; men jeg skulde mene, at naar man til den Mand, der allerede før Lovens Emanation har faaet en Retsfordring af en saa særegen fortrinlig Beskaffenhed som den, en Dom fortiden er af, hvorved han har erhvervet Ret til at optræde som Separatist i vedkommende Bo ligeoverfor de andre Creditorer, paa eengang siger: „Fra nu af skal denne din alt erhvervede Fordring ikke have mere at betyde end alle de andre“ — og, vel at mærke, den skal ikke engang have saa-

meget at betyde, som en forældet Dom havde tidligere, idet nemlig § 12 siger, at, ikke blot Gaandsfristskrav, men ogsaa de dermed i Klasse staaende Fordringer, altsaa ogsaa Domme, ikke skulle nyde Fortrinsret til Betaling fremfor Regningskrav — saa er det en Uretfærdighed; det er uretfærdigt, naar en Mand har erhvervet og har en Retsfordring, hvorefter han maatte troe at kunne optræde som Separatist, da med eet Slag at betage ham denne Ret og stille ham i Klasse med de simpleste Regnskabscreditorer. Dette angaaende § 1.

Hvad § 2 angaaer, er jeg for mit Vedkommende i det Væsentlige enig med det Medlem af den ofte omtalte Commission, der har meent, at Bestemmelsen burde indskrænktes til usfuldbyrdede Gaver. Det er ikke saameget Hensynet til, at der vilde kunne blive Spørgsmaal om Tilbage tagen af endogsaa meget smaa Gaver, der bevæger mig til at ansee det for uheldigt at udstrække Bestemmelsen til ogsaa at gjælde med Hensyn til de fuldbyrdede Gaver, men det er navnlig to Betragtninger. Den ene er den, at det forekommer mig at være i høj Grad ubilligt at gjøre Bestemmelsen anvendelig paa fuldbyrdede Gaver, idet det hedder, at ikke blot selve Gaven skal restitueres, naar den bestundes at være ydet paa en Tid, da vedkommende Giver var insolvent, men Gavemodtageren skal endogsaa erstatte Gavens Værd, forsaavidt han ikke længere er i Besiddelse af Gaven. Det er aabenbart, at det kan være meget værre for en Mand at skulle betale en forlængst modtagen og forbrugt Gaves Værd, end om han aldrig havde modtaget den. Det er paa et andet Sted yttret, at denne Bestemmelse dog ikke kunde ansees for saa uretfærdig og ubillig, fordi det i det praktiske Liv sjeer ikke saa sjelden, at en Mand, der i fuldkommen god Tro har faaet en Ting, f. Ex. den, der har kjøbt en stjaalen Ting af en Tyv, maa levere denne Ting tilbage uden, nogen som helst Erstatning; men de Herrer ville let see, at dette træffer ikke; thi den, som har kjøbt en Ting af Tyven, skal ialfald kun tilbagelevere selve Tingen, forsaavidt han har den, men der bliver sandelig ikke Spørgsmaal om at tilpligte den Mand, der uheldigvis er kom-